

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/35/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117222824
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8117222824.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Viery Kandrikovej v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX,XXX XX D., právne zastúpeného advokátom Mgr. Miroslavom Balážom, Advokátska kancelária Prešov, Sládkovičova 8, proti žalovanému E. F. A., E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XXX,XXX XX H., právne zastúpenému advokátom Mgr. Ivanom Mazancom, so sídlom Metodova 3331/12, 080 01 Prešov, o vydanie veci, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp.zn. 20C/43/2017-288 zo dňa 11.06.2021, takto

rozhodol:

I. Potvrďuje sa rozsudok.

II. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodne súd I. inštancie samostatným rozhodnutím.

odôvodnenie:

Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Žalovaný je povinný na vlastné náklady vydať žalobcovi hnutelné veci - lešenie zn. RINGER o množstve 1000 m² a lešenie zn. G. o množstve 750 m² a to jeho zložením na pozemok parcely registra „I.“J., s parc. č. XXXXX/XX, kat. úz.: D., zapísaného na LV č. XXXXX, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100%, ktorých výška bude určená samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia.“

Svoje rozhodnutie okrem iného odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou podanou na súde dňa 31.10.2017 voči žalovanému domáhal vydania hnutelných veci - lešenie zn. RINGER o množstve 1000 m² a lešenie zn. G. o množstve 750 m² (ďalej aj ako „lešenie“) a to jeho zložením na pozemok parcely registra „I.“J., s parc. č. XXXXX/XX, kat. úz. D., zapísaného na LV č. XXXXX. Svoju žalobu odôvodnil tým, že je vlastníkom uvedeného lešenia. So žalovaným dňa 04.04.2017 uzatvoril nájomnú zmluvu na základe ktorej mu prenajal lešenie zn. B. o množstve 1000 m². Taktiež dňa 03.02.2017 so žalovaným uzavrel zmluvu o nájme na základe ktorej mu prenajal stavebné lešenie zn. G. v množstve 750 m². Dňa 27.08.2017 došlo k ukončeniu nájomného vzťahu podpísaním Dohody o skončení nájmu, v ktorej sa zároveň žalovaný zaviazal lešenie a to najneskôr do 15.09.2017. Žalovaný prenajaté lešenie do dnešného dňa nevrátil a to napriek viacerým, telefonickým a písomným výzvam. Žalobca zaslal žalovanému prostredníctvom právneho zástupcu predžalobnú výzvu zo dňa 02.10.2017, v ktorej ho opätovne vyzval na vrátenie lešenia a to najneskôr v lehote do 11.10.2017. Ani na túto písomnú výzvu žalovaný nereagoval. V zmysle vyššie uvedených Dohôd o skončení nájmu zo dňa 27.08.2017 mal žalovaný zložiť predmetné hnutelné veci na pozemok - parcelu registra „I.“J., s parc. č. XXXXX/XX, kat.

úz. D., zapísaného na LV č. XXXXX, ktorý je vo výlučnom vlastníctve E. K.. nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XX, XXX XX D..

Skorším rozsudkom Okresný súd Prešov zo dňa 16. augusta 2019 sp. zn. 20C/43/2017 žalobu zamietol a zaviazal žalobcu nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 100 %.

Odvolačný súd zrušil rozsudok a súdu prvej inštancie vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolačný súd v rozhodnutí uviedol, že považuje bez ďalšieho za pochybné tvrdenie žalovaného, že žalobcovi odovzdal peňažné prostriedky v sume 45.500,- eur v obálke okolo pol desiatej až desiatej večer pred jeho bytovkou a je toho názoru, že podpis na výdavkovom pokladničnom doklade ešte neznamená reálne odovzdanie peňazí. Súd prvej inštancie nepostupoval správne, ak nevypočul svedkyňu E. H. L., či v uvedenom období disponovala takou značnou sumou a reálne ju aj žalovanému odovzdala. Navyše konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Súdne rozhodnutie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky zrozumiteľnosti, určitosti, jasnosti a v súlade s jeho skutkových i právnych dôvodov vo vzťahu k výroku. Procesný postup súdu pri konštituovaní vecnej zmeny rozhodnutia, ktorý nenachádza oporu v zákone je preto potrebné považovať za závažnú vadu nenapĺňajúcu materiálnu stránku práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces, ktorá v konečnom dôsledku objektívne bráni (účinnému a efektívnemu) uplatneniu dôležitých procesných práv účastníkov konania slúžiacich na ochranu ich práv a oprávnených záujmov v občianskom súdnom konaní. Uvedeným nesprávnym postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces.

Právo vlastníka domáhať sa ochrany svojho vlastníckeho práva, v rámci vlastníctva k veci práva vlastníka fakticky disponovať s vecou (§ 123 Občiansky zákonník) je premietnuté do zákonného ustanovenia § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ochrana spočíva v tom, že vlastník sa môže domáhať aj v súdnom konaní podaním návrhu vydania veci od toho, kto mu ju neprávom, resp. protiprávne zadržuje. V ustanovení je daná vecná aktívna aj pasívna legitímácia, pod ktorou sa v občianskom súdnom konaní rozumie oprávnenie alebo povinnosť účastníkov vyplývajúce z hmotného práva. Vecnú legitímáciu má ten z účastníkov, komu svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitímácia) alebo nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitímácia), o ktorých sa v konaní rozhoduje. Žalobcovi mala svedčiť aktívna vecná legitímácia, tvrdil, že je vlastníkom veci a pasívna vecná legitímácia mala svedčiť podľa tvrdenia žalobcu žalovanému, ktorý mal veci zadržiavať.

Podmienky úspešnosti takejto žaloby sú: a) vec sa nenachádza vo faktickej moci vlastníka, ale v moci inej osoby, ktorá predmetnú vec odmieta vydať (bráni vlastníkovi vo výkone jeho vlastníckeho práva podľa § 123 Občianskeho zákonníka), b) žalovaný má vec u seba, a preto má možnosť vec vydať vlastníkovi, c) predmetom je vec, o vydanie ktorej sa žiada musí byť individualizovaná takým spôsobom, aby ju bolo možné odlíšiť od iných vecí, najmä od vecí rovnakého druhu, d) žalovaný vec zadržiava protiprávne, t.j. bez existencie záväzkového právneho vzťahu medzi účastníkmi, môže ním byť napr. držanie veci na základe zmluvy o výpožičke, práva vzniknutým titulom nájomnej zmluvy, e) vlastník musí preukázať existenciu vlastníckeho práva, oprávnenej držby alebo detencie k veci, o vydanie ktorej žiada.

Dohodou o urovaní v zmysle § 585 Občianskeho zákonníka si účastníci záväzkového právneho vzťahu odstraňujú spornosť alebo pochybnosť vzájomných práv a povinností tým, že ich ruší a nahrádza ich novými, t.j. doterajší záväzok tak zaniká a je nahradený záväzkom novým, ktorý vyplýva z urovnania. Dohoda o urovaní je samostatným záväzovacím dôvodom - právnym dôvodom vzniku záväzku. Po uzavretí dohody o urovaní sa už veriteľ nemôže domáhať plnenia z pôvodného záväzku, ale len plnenia z nového záväzku z dohody o urovaní. Účelom urovnania v zmysle tohto ustanovenia je odstrániť spornosť alebo pochybnosť vznikajúcu napr. o tom, či boli splnené predpoklady vzniku alebo zániku určitého práva, spornosť alebo pochybnosť týkajúcu sa výšky pohľadávky, jej splatnosti a pod., pričom spornosť alebo pochybnosť môže byť skutková i právna, objektívna i subjektívna. Urovaním môžu byť medzi účastníkmi upravené akékoľvek sporné práva, ktorými môžu disponovať. Spornosťou práva v zmysle § 585 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nemieni súdne spory, ale rozdielny názor účastníkov na otázku existencie, platnosti záväzku, jeho kauzy či obsahu (napr. v akom rozsahu má byť plnené, kedy a pod.). Stačí, že jednej zo strán sa určité právo, ktoré je súčasťou ich vzájomného právneho vzťahu javí sporným bez ohľadu na to, či spor objektívne existuje. Môže ísť o pochybnosť subjektívnej povahy, ktorej príčinou môže byť aj omyl. Podmienkou platnosti dohody o urovaní pritom nie je existencia pôvodného (urovňaného) právneho vzťahu medzi účastníkmi tejto dohody. Účelom urovnania je predísť ďalším nezrovnalostiam alebo sporom tým, že pôvodný záväzok, v ktorom sa sporné právo vyskytlo, sa zruší a nahradí záväzkom novým. Urovanie sa môže týkať len niektorých vzájomných práv a povinností,

ohľadom ktorých účastníci neboli v zhode, ale tiež celého záväzku (záväzkového právneho vzťahu) alebo všetkých doterajších záväzkov medzi účastníkmi, avšak s výnimkou tých práv (a im zodpovedajúcich povinností), na ktoré niektorý z účastníkov nemohol pomyšľať v dobe, keď bola dohoda o urovnaní uzavretá. Doterajší záväzok ktorý zanikol, je tak nahradený novo dojednaným, ktorý je obsiahnutý v dohode o urovnaní. Dohoda o urovnaní je potom samostatným zaväzovacím dôvodom. Ustanovenie § 586 ods. 1 Občianskeho zákonníka chráni urovanie pred sankciou neplatnosti pre prípad, že pri uzatvorení dohody o urovnaní došlo k omylu v tom, čo je medzi stranami sporné, či pochybné a teda v akom rozsahu sa má urovanie týkať doterajšieho záväzku. Omyl jednej, prípadne oboch strán pri uzatváraní dohody o urovnaní, týkajúci sa rozsahu, v akom má byť doterajší záväzok nahradený iným, nemá vplyv na platnosť dohody. Odsek 2 tohto ustanovenia sa týka prípadov, kde strany pri urovnaní vychádzali z domnelého práva jednej strany, hoci toto právo v čase dojednania neexistovalo. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. júna 2011, sp.zn. 3MCdo/13/2009)

V konaní bolo preukázané, že hnutelné veci, ktorých vydania sa žalobca domáha, sa nachádzajú u žalovaného. Žalovaný síce v priebehu konania tvrdil, že časť lešenia odpredal, avšak k tomu nepredložil žiaden dôkaz, a preto má súd za to, že v tejto časti neunesol dôkazné bremeno.

Súd ďalej skúmal, či žalovaný lešenie neoprávnene zadržáva. V konaní nebolo sporné, že dňa 06.12.2017 bola medzi stranami konania a E. K. uzatvorená dohoda o urovnaní. Podľa tejto dohody žalobca prevádza vlastnícke právo k lešeniu HAKKI v množstve 750 m² a RINGER v množstve 1 000 m², ktoré boli predmetom nájomných zmlúv zo dňa 03.02.2017 a 04.04.2017, pričom žalovaný vlastnícke právo k týmto lešeniam prijíma. Vlastnícke právo k lešeniu G. v množstve 750 m² a B. v množstve 1 000 m² prechádza na žalovaného uhradením sumy 45.500,- eur bez odovzdania lešenia. V konaní bolo sporné, či zo strany žalovaného došlo k úhrade uvedenej sumy, pričom dôkazné bremeno zaťažuje žalovaného. K preukázaniu úhrady 45.500,- eur predložil výdavkový pokladničný doklad, podľa ktorého vyplatil žalobcovi dňa 06.12.2017 sumu 45.500,- eur, podľa dohody o urovnaní zo dňa 06.12.2017 (účel). V trestnom konaní ČVS: ORP-51/4-VYS-PO-2018 bol pribratý znalec, ktorý potvrdil, že podpisy na výdavkovom pokladničnom doklade sú pravými podpismi žalovaného a žalobcu. Žalobca v konaní poprel, aby podpis na výdavkovom pokladničnom doklade bol jeho. Na vyvrátenie znaleckého posudku predložil odborné vyjadrenie znalkyne M. N. F., podľa ktorého samopriepisové kópie nie sú vhodné na individualizáciu a pismoznalecké stotožnenie ich pisateľa. Okrem iného poukázal na stranu 20 posudku, kde znalec konštatuje, že sporný podpis 031 nie je možné seriózne zhodnotiť, pretože ide o nekvalitnú kópiu, z ktorej možné znaky nie je možné dešifrovať. Napriek tomu však znalec v závere konštatuje, že okrem iného aj podpis 031 je pravým podpisom žalobcu. Vzhľadom na rozpory v znaleckom posudku a odborné vyjadrenie znalkyne M. N. F., bolo na žalovanom, aby predmetný rozpor odstránil. Ten však k tomu nenavrhol žiadne dokazovanie a to napríklad výsluch znalca PhDr. Igora Grajciara alebo kontrolný posudok. Súd preto má za to, že nebolo jednoznačne preukázané, že podpis na výdavkovom pokladničnom doklade je žalobcu, keďže znalecký posudok bol žalobcom spochybnený odborným vyjadrením, pričom ani súdu sa nejaví tento znalecký posudok ako dôveryhodný, keď znalec na jednej strane tvrdí, že podpis nie je možné posúdiť a následne podpis označí ako pravý.

Ak by však aj podpis na výdavkovom pokladničnom doklade bol žalobcu, súd je viazaný záverom odvolacieho súdu, že podpis na výdavkovom pokladničnom doklade ešte neznamená reálne odovzdanie peňazí. Bolo teda na žalovanom, aby preukázal reálne odovzdanie peňazí. Žalovaný pri svojom výsluchu uviedol, že 55.000,- eur mal požičaných od svojej sestry, 15.000,- eur od pána A. a 15.000,- eur od pána E. C., všetko v hotovosti. Ani jednu z týchto osôb žalovaný nenavrhol vypočuť. Naopak bol to práve žalobca, ktorý navrhol vypočuť sestru žalovaného, D. A. a E. C., Neskôr od výsluchu D. A. a E. C. ustúpil, uvedené však nebránilo žalovanému, aby na ich výsluchu trval.

H. L. pri svojom výsluchu uviedla, že peniaze odovzdala otcovi. Tieto zarobili s manželom v rokoch 2010 - 2013 v Amerike a mala ich doma v hotovosti, pričom koncom roka 2016, resp. v roku 2017 ich vybrala z účtu. K tomu nebol zo strany žalovaného predložený žiaden dôkaz. Po pojednávaní svedkyňa predložila čestné vyhlásenie, že peniaze vybrala v rokoch 2016 a 2017 z účtu neziskovej organizácie, v ktorej bola štatutárnym orgánom a následne členom správnej rady s oprávnením k nakladaniu s finančnými prostriedkami.

Súd po zhodnotení všetkých vykonaných dôkazov dospel k záveru, že žalovaný nepreukázal odovzdanie sumy 45.500,- eur žalobcovi, keďže v konaní nepreukázal, že v čase údajného odovzdania finančných prostriedkov disponoval touto sumou. Súd neveril svedkyňi H. L., že žalovanému odovzdala sumu 55.000,- eur. Táto jednoznačne pri svojom bezprostrednom výsluchu tvrdila, že peňažné prostriedky vybrala zo svojho účtu, na ktorý mali previezť peniaze, ktoré s manželom zarobili v Amerike. Uvedené malo byť následne žalovaným preukázané výpismi z účtu svedkyne, čo sa nestalo. Svedkyňa vôbec nespomenula účet v neziskovej organizácii. Je vysoko nepravdepodobné, aby si svedkyňa pri

tak vysokej sume zamenila svoj osobný účet s účtom neziskovej organizácie. Okrem toho nebolo preukázané, že tieto finančné prostriedky z účtu v neziskovej organizácii vyberala práve svedkyňa a na aký účel. Pochybnosti vzbudzuje najmä to, že napríklad pri transakcii 27.02.2017 - 2.800,- eur (pôžička zakladateľa Marcela Jenču) a následne 08.03.2017 - 2.800,- (vrátenie pôžičky E. A.), je jednoznačne uvedený účel a komu tieto peniaze majú byť vyplatené. Naproti tomu pri transakciách, ktoré uvádzala svedkyňa, chýba akýkoľvek popis. V celom predložennom výpise sa nenachádza ani jedná transakcia, ktorá by mala popis vrátenie vkladu (pôžičky) svedkyňi. Navyše tieto finančné prostriedky mali byť vyberané od 04.07.2016 do 30.04.2017, t.j. posledná transakcia viac ako 7 mesiacov pred tým ako mali byť žalovanému poskytnuté. Súdu sa nezdá pravdepodobné, aby svedkyňa mala tieto peniaze viac ako rok uložené doma, pretože „nemá dôveru v bankové inštitúcie“. Rovnako súd neuveril svedkyňi, že táto mala doma v hotovosti takmer 10 rokov peniaze za predaj nehnuteľnosti vo výške 1.000.000,- Sk, keďže po prechode na euro tieto museli byť prevedené na eurá, pričom žiaden doklad o tom nebol predložený. Súd k tomu opäť uvádza, že svedkyňa tieto skutočnosti pri bezprostrednom výsluchu neuviedla. Súd preto považuje celú výpoveď svedkyne za nedôveryhodnú. Pokiaľ ide o zvyšnú časť sumy a to 15.000,- eur od D. A. a 15.000,- eur E. C. tak v tejto časti žalovaný neunesol dôkazné bremeno, pretože nenavrhoval žiadne dokazovanie. Bolo na žalovanom a nie na žalobcovi, aby navrhol ich výsluch, čo sa nestalo. Nemožno súhlasiť s vyjadrením právneho zástupcu žalovaného, že netrvaním na ich výsluchu zo strany žalobca, bolo tvrdenie žalovaného o tom, že od nich obdržal alebo boli mu požičané prostriedky, preukázané. Žalobca v celom konaní popiera, aby mu žalovaný vyplatil sumu 45.500,- eur a teda je popreté aj to, že žalovaný disponoval finančnými prostriedkami od D. A. a E. C.. Bolo preto na žalovanom, aby navrhol ich výsluch, čo sa nestalo. Súd k tomu ešte dodáva, že na pojednávanie dňa 17.05.2021 mal žalovaný zabezpečiť ich prítomnosť, pričom sa tak nestalo. Žalovaný žiadnym spôsobom súdu neoznámil, že sa títo pojednávajúci nezúčastnia. Je preto logické, že žalobca pred ďalším predĺžovaním konania, upustil od ich výsluchu. Ako však bolo uvedené vyššie, tak ich výsluch mal navrhnuť žalovaný, keďže ich výsluchom mali byť preukázané tvrdenia žalovaného.

V civilnom procese platí tzv. prejednacia zásada. Vo všeobecnosti podľa tejto zásady je záležitosťou procesných strán, aké predložia skutkové podklady, vrátane dôkazov. Tvrdiť skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie veci a navrhovať dôkazy tieto skutočnosti podporujúce je tak výlučne vecou strán a každá zo strán nesie procesnú zodpovednosť za to, že svojimi tvrdeniami vnesie do procesu ten skutkový materiál, ktorý bude v súlade s jej procesnými záujmami. Súd je oprávnený založiť rozhodnutie na skutočnostiach predložených procesnými stranami, a to, čo strany nepredložia, nemôže brať za základ pre svoje rozhodovanie. Stranám teda hrozí pri nespĺnení dôkaznej povinnosti a pri neunesení dôkazného bremena, nepriaznivé rozhodnutie vo veci samej. Dôkazné bremeno je teda inštitútom procesného práva, ktoré stíha toho účastníka, v ktorého záujme je aby určitá skutočnosť rozhodná podľa hmotného práva a stranou tvrdená bola v konaní skutočne preukázaná. Pravým zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu vydať rozhodnutie i v tých prípadoch, keď určitá skutočnosť pre spor rozhodná dokázaná nebola, teda keď si súd nemôže urobiť záver o tom, že určitá skutočnosť je alebo nie je pravdivá.

Súd v danom prípade vykonal všetky navrhnuté dôkazy. V konaní nebolo sporné, že žalovaný lešenie prevzal, v konaní žalovaný nepreukázal, aby lešenie previedol na tretiu osobu a ani nepreukázal, že žalobcovi odovzdal sumu 45.500,- eur, čím by na žalovaného prešlo vlastnícke právo k lešeniu. Keďže vlastnícke právo podľa dohody o urovnaní k lešeniu G. v množstve 750 m² a B. v množstve 1 000 m² prechádza na žalovaného uhradením sumy 45.500,- eur, čo v konaní nebolo preukázané, žalobca je vlastníkom uvedeného lešenia, ktoré žalovaný neoprávnene zadržáva. Súd preto zaviazal žalovaného vydať uvedené lešenie.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil a žalobu žalobcu zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, alternatívne napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Žalovaný poukázal na to, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho vyhodnotenia predložených dôkazných prostriedkov zo strany žalovaného, ktoré žiadnym spôsobom nevyhodnotil v rámci rozhodnutia pri vydaní predmetného rozsudku.

Ďalej poukázal na to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktoré obsahuje tvrdenia žalobcu, považuje v celom rozsahu za zavádzajúce súd prvej inštancie, a to z dôvodu, že tvrdenia žalobcu sú nanajvýš

v mnohých smeroch nepravdivé a neúplné, a to taktiež v rozsahu predložených dôkazných prostriedkov a právnej argumentácie žalobcu ako aj povinnosti naplnenia bremena tvrdenia a dôkazu.

Samotný rozsudok podľa názoru žalovaného trpí nesprávnym vyhodnotením predložených dôkazov, a to v rozsahu posúdenia nároku žalobcu voči žalovanému.

Žalovaný na základe vyššie uvedeného podotkol, že žalobcovi bola vyplatená čiastka vo výške 45.500,- eur, a to v ten istý deň ako bola podpísaná predmetná dohoda medzi účastníkmi tohto konania, čoho dôkazom je originál kvitancie žalobcu zo dňa 06.12.2017 (ďalej len ako „kvitancia“), ktorou Žalobca potvrdil úhradu žalovaného a odovzdal žalovanému.

Žalovaný má za to, že právny nárok zo strany žalobcu, ktorý je uplatňovaný voči žalovanému bol splnený jeho úhradou na základe uzatvorenej dohody.

Odstúpenie žalobcu od predmetnej dohody je neplatné, nakoľko došlo k splneniu podmienok stanovených v dohode, a teda žalobca nie je oprávnený uplatňovať nároky obsiahnuté v návrhu vo veci samej.

Vyjadrenie žalobcu zo dňa 08.01.2018 sa akýmkoľvek spôsobom nezakladá na pravdivých skutočnostiach, keďže žalovaný si svoju povinnosť na základe uzatvorenej dohody s žalobcom riadne splnil.

Žalovaný poukázal na možnosť žalovaného uhradiť predmetnú čiastku aj v hotovosti, a to podľa ustanovenia čl. III ods. 1 písm. a) dohody, a ktorú žalovaný realizoval dňa 06.12.2017, pričom nikdy netvrdil, že svoje záväzky uhradí vkladom na bankový účet žalobcu, aj keď si s odstupom času uvedomuje, že keby tak realizoval, mohol sa vyhnúť všetkým sporným konaniam vyvolaných žalobcom. Žalovaný poukázal na ustanovenie § 585 ods. 3 Občianskeho zákonníka na základe, ktorého dochádza k novácii záväzku na základe uzatvorenej dohody, a teda žalobca nie je oprávnený požadovať plnenie uplatňované v návrhu vo veci samej, ani iné nároky mimo dohodu.

Je teda zrejmé, že predloženým odborným vyjadrením nebol akýmkoľvek spôsobom spochybnený odborný záver vyplývajúci zo znaleckého rozsudku ohľadom pravosti podpisu žalobcu, keďže v rámci znaleckého posudku sa vyhodnocovali znaky totožnosti ručného písma - podpisov na predložených origináloch a porovnávacích vzoroch zabezpečených v rámci trestného konania.

Žalovaný v ďalšom poukázal na nižšie uvedenú právnu argumentáciu, a to:

medzi stranami sporu bola uzatvorená dohoda o urovnaní, na základe ktorej, v prípade úhrady dohodnutého finančného vyrovnania, prechádza vlastnícke právo k hnutelným veciam na žalovaného; po odovzdaní finančného vyrovnania žalobcovi a tiež svedkovi K. zo strany žalovaného, obdržal žalovaný od svedka K. originál dohody o urovnaní (tretí účastník Dohody o urovnaní), pričom po prevzatí finančného vyrovnania žalovaný obdržal tiež kópiu samoprepisových výdavkových pokladničných dokladov a originál kvitancií (vyplýva z výpovede žalovaného) - uvedené dokumenty boli odovzdané pre účely spracovania znaleckého posudku v trestnom konaní;

znaleckým posudkom bolo určené, že sporné podpisy žalobcu označené ako č. 029-031 na dohode o urovnaní, kvitancií, výdavkovom pokladničnom doklade, sú jeho pravými vlastnoručnými podpismi, čo potvrdzuje skutkový priebeh udalostí prezentovaných žalovaným v priebehu celého konania a vyvracia tvrdenia žalobcu a svedka K..

Z uvedeného vyplýva, že uhradením finančného vyrovnania došlo k prevodu vlastníckeho práva k hnutelnej veci, a teda žalobca nemôže úspešne uplatňovať nárok na vydanie hnutelnej veci, keďže v čase podania žaloby už nebol jej vlastníkom.

Tiež je nutné zdôrazniť, že predložené odborné vyjadrenie bolo vypracované znalcom z odlišného odboru ako písomoznalectvo, odvetvie ručné písmo (identifikácia pisateľa), nejedná sa o súkromný znalecký posudok v zmysle CSP, a predovšetkým predmetné odborné vyjadrenie žiadnym spôsobom nepreukazuje nesprávnosť záverov znaleckého posudku spracovaného v rámci trestného konania.

Zo strany žalovaného bolo jasným a zreteľným spôsobom preukázané, že finančné prostriedky na úhradu záväzku voči žalobcovi nadobudol od svojej sestry a otca, a to s poukazom na predložené výpisy z účtu v predmetnej veci. Súd prvej inštancie v predmetnej veci zvolil úvahu, že uvedeným skutočnostiam neverí, pričom žalovaný má za to, že súdu prvej inštancie bolo hodnoverným spôsobom preukázané nadobudnutie finančných prostriedkov a ich poskytnutie žalovanému zo strany svedkov v predmetnej veci, a v tomto rozsahu súd prvej inštancie mal rozhodnúť a nie v rámci svojvôle.

Žalobca v priebehu konania navrhoval vypočúť svedkov D. A. a E. C., pričom žalovaný si od oboch navrhovaných svedkov požičal rovnakú čiastku vo výške 15.000,- eur na úhradu záväzku voči žalobcovi, následne žalobca upustil od navrhovaného dôkazného prostriedku, pričom žalovaný má za to, že takýmto konaním zo strany žalobcu bolo zrejmé, že uvedení svedkovia požičali finančné prostriedky žalovanému.

Žalobca teda žiadnym relevantným spôsobom nerozporoval poskytnutie finančných prostriedkov v rozsahu 30.000,- eur.

Z uvedeného je zrejmé, že svedkyňa E. H. L. disponovala v čase a mieste dostatočnými prostriedkami pre ich poskytnutie osobe žalovaného k úhrade jeho záväzkov.

Žalovaný v odvolaní ďalej uviedol, že žalobca akýmkoľvek spôsobom nepreukázal oprávnenosť požadovaného nároku. Žalobca nerozporoval dôkazy predložené zo strany žalovaného, pričom žalovaný má za to, že žalobca v celom rozsahu neunesol dôkazné bremeno v zmysle ustanovenia čl. 8 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „Civilný sporový poriadok“), ktorý stanovuje nasledovné: „Strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.“

S ohľadom na vyššie uvedené, žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu podotýka, že zo strany súdu prvej inštancie nebol úplne zistený skutkový stav veci, pričom má za to, že nedošlo k úplnému preskúmaniu skutkového stavu do dôsledku zistených okolností možností, čo v rozsahu faktických zistení mohlo spôsobiť nesprávnosť napadaného rozhodnutia vydaného súdom prvej inštancie.

K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil, zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Žalobca námietky odvolateľa považuje za právne irelevantné a odvolanie za nedôvodné vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu okresného súdu.

K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý zotrval na dôvodoch svojho odvolania

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. CSP a dospel k záveru, že súd prvej inštancie z vykonaných dôkazov vyvodil správne právne závery a odvolanie žalovaného je neopodstatnené.

Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Daná právna vec je nepochybne vec sporová, v ktorej sa uplatňuje prejednacia zásada. Strana sporu má jednak povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana sporu nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia, a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnutie vo veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, či už z dôvodu nečinnosti strany sporu, ktorá nesplnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec.

Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré museli byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Tak napríklad v konaní o zaplatenie dlhu z určitej zmluvy má žalobca (veriteľ) povinnosť bremeno tvrdenia o tom, že s žalovaným (dlžníkom) uzavrel zmluvu, že na jej základe poskytol žalovanému určité plnenie a že žalovaný za toto plnenie neposkytol riadne a včas dohodnutú náhradu (odplatu). Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať, uzavrieť zmluvu a poskytnutie plnenia podľa nej. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu.

Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14.9.2011, sp.zn. 3Cdo204/2009).

Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, je potrebné rozumieť výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ust. § 132 O.s.p. (§ 191 ods. 1 CSP), pretože súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov nevyplývali ani inak v konaní nevyšli najavo, pretože súd opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli za konania najavo, alebo pretože v hodnotení dôkazov, popr. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov konania, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti, je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 133 až 135 O.s.p. (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci 21Cdo 65/2000).

Odvolací súd vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov (§ 132 O.s.p., resp. § 191 ods. 1 CSP) poukazuje na to, že hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Základom hodnotiaceho postupu sudcu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Ide o zásadu totožnosti, ktorá vyžaduje, aby sa v určitej úvahe zachovával rovnaký význam použitých výrazov, zásadu vylúčeného sporu, ktorá vyžaduje, že v tom istom čase a za tých istých podmienok nemôže zároveň platiť nejaké tvrdenie a jeho protiklad, zásadu vylúčenia tretieho, podľa ktorej z dvoch protikladných tvrdení musí byť jedno pravdivé, a zásadu dostatočného dôvodu, ktorá vyžaduje, aby každé pravdivé tvrdenie bolo dostatočne odôvodnené (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6MCdo1/2010).

Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe najmä princíp „rovnosti zbraní“, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a ďalšie požiadavky spravodlivého súdneho konania.

Samotné súdne konanie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania pri rešpektovaní zásad spravodlivého súdneho konania pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na zrozumiteľnosť, určitosť, jasnosť a súlad jeho skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k jeho výroku. Logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania za rešpektovania zásad (princípov spravodlivého súdneho konania), najmä zabezpečenia spravodlivej úpravy pomerov medzi stranami sporu je, že pokiaľ ani výsluch sestry žalovaného neprispel k uneseniu dôkazného bremena zo strany žalovaného v otázke faktického odovzdania peňažných prostriedkov, tak ani žalovaný nemohol legitímne očakávať úspech v konaní. Navyše výpoveď tejto svedkyne odvolací súd hodnotí nielen

ako mimoriadne nehodnovernú, ale aj jej tvrdenia sú zjavne bez chronologicko-časovej súvislosti len s následným doplnením tzv. „záchranné argumenty“ 1. peniaze ktoré zarobila v USA vybrala z účtu a neskôr 2. výbery z účtu neziskovej organizácie (v ostatnom pozri bod 44. rozsudku súdu prvej inštancie). Inak povedané absencia momentu faktického odovzdania peňazí žalobcovi, ktorý v konaní žalovaný nepreukázal, je dôvodom pre potvrdenie rozsudku.

Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok O. proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok G. a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp.zn. III. ÚS 209/04). Nepravdepodobnosť verzie žalovaného nezmenili ani argumenty o väčšom význame znaleckého posudku oproti odbornému vyjadreniu, totižto podstatným v prejednávanej veci je, že po svedeckej výpovedi svedkyne – sestry žalovaného bola nepravdepodobnosť tvrdení žalovaného podstatne prehĺbená aj vo vzťahu o nevyplatení sumy 45.500,- eur.

Správnemu výroku vo veci zodpovedá aj správny výrok o trovách konania. Za daného stavu odvolací súd uznesenie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 255 CSP s poukazom na ust. § 396 CSP a vychádzajúc zo zásady úspešnosti bol žalovaný zaviazaný v rozsahu 100 %.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).